

Republika Hrvatska
Općinski sud u Virovitici
Virovitica, Tomaša Masaryka 8

Poslovni broj: P-571/2025-29

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Virovitici, po sutkinji Ljubici Kovač Katalinić, u pravnoj stvari tužitelja Gorana Solara iz Bjelovara, Male Sredice 44E, OIB: 76833871794, zastupanog po punomoćniku Matku Pavičiću, odvjetniku u Bjelovaru, protiv tužene Zagrebačke banke d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupane po punomoćnici Sanji Porobija, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Porobija & Porobija u Zagrebu, radi isplate, nakon održane i zaključene javne glavne rasprave 18. lipnja 2025. u prisutnosti punomoćnika stranaka, 24. srpnja 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 da tužitelju Goranu Solar iz Bjelovara, Male Sredice 44E, OIB: 6833871794 plati novčani iznos od 712,67 eura (sedamsto dvanaest eura i šezdeset sedam centi), uvećano za pripadajuću zakonsku zateznu kamatu, po stopi koja se određuje, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, tekućom od 7. lipnja 2019. do 31. prosinca 2023., a od 1. siječnja 2024. pa sve do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve do isplate, u roku 15 dana.

II. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja na isplatu zatezne kamate na iznos od 712,67 eura od 1. listopada 2015. do 6. lipnja 2019.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 631,81 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja ove presude do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1.1. Tužitelj je 7. lipnja 2019. podnio tužbu radi isplate. U tužbi navodi da je s tuženikom 10. siječnja 2007. sklopio Ugovor o namjenskom kreditu broj 7103466469 kojim mu je tuženik omogućio korištenje kredita u novčanom iznosu od 45.200,00 CHF

sa promjenjivom kamatnom stopom koja je na dan sklapanja ugovora iznosila 4,50% godišnje i valutnom klauzulom u CHF. U tužbi se, nadalje, navodi da je vrlo brzo nakon sklapanja ugovora došlo do porasta mjesečnih rata što je tužitelju značajno otežalo financijsku situaciju uslijed čega je 21. prosinca 2015. zaključio Dodatak ugovora o kreditu kojim je u skladu sa Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju predmetni kredit konvertiran u kredit denominiran kunama s valutnom klauzulom u EUR. Vrlo brzo nakon izvršene konverzije u svibnju 2016. godine tužitelj je u cijelosti zatvorio predmetni kreditni aranžman i podigao drugi kredit po povoljnijim uvjetima upravo za potrebe zatvaranja konvertiranog kredita.

1.2. Iako je kredit konvertiran, sukladno odluci Vrhovnog suda posl.br. Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019., tužitelj ima pravni interes za podnošenje tužbe i postavljanje zahtjeva za povrat neosnovano stečenih novčanih sredstava od strane tuženika na ime nepoštenih, a time i ništetnih odredaba o valutnoj klauzuli u CHF.

1.3. Prilikom zaključenja osnovnog ugovora o kreditu čija je svrha bila izgradnja obiteljske kuće, tužitelj je od strane djelatnika tuženika nagovaran uzeti kredit u valuti CHF jer mu je rečeno da nije kreditno sposoban za kredit u eurima. Kako tužitelj nije imao financijska znanja, pouzdao se u stručnost djelatnika i sve njihove tvrdnje o sigurnosti kredita u valuti CHF. Tuženik tužitelju nije omogućio sudjelovanje u određivanju uvjeta predmetnog kredita, dok je ugovor koji mu je ponudio bio očiti primjer tipskog ugovora na čiji sadržaj tužitelj nije mogao utjecati. Potencijalni rizici kredita u valuti CHF tužitelju nisu bili detaljnije objašnjeni već dapače, rečeno mu je da je kredit u toj valuti "jeftiniji", da se radi o stabilnoj valuti bez ikakvog rizika. Tužitelju ni na koji način nije bilo predloženo ni kako će se mijenjati kamatna stopa, odnosno o čemu će ovisiti promjena iste, iako je ugovorena promjenjiva kamatna stopa. Nisu mu također dani nikakvi opći ni posebni uvjeti niti su mu dostavljane Odluke banke o promjeni kamatne stope.

1.4. Tužitelj stoga nalazi da ga tuženik nije informirao o svim parametrima koji su bitni za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a koje ponašanje je sankcionirano presudama donesenim u kolektivnom sporu kojim je utvrđeno takvo nezakonito djelovanje banaka, između ostalog i tuženika. Stoga se tužitelj poziva na pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda posl.br. PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014. i PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. kojima su utvrđene ništetne ugovorne odredbe sadržane u ugovorima o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, a kojima se kamatna stopa mijenja jednostranom odlukom banke (kreditora) i kojima se budući anuitet u otplati kredita veže uz neizvjesni tečaj CHF na dan plaćanja. Tužitelj navodi da su ove odluke donesene u kolektivnom postupku obvezujuće za sudove u postupcima koje potrošač osobno pokrene protiv banke (trgovca).

1.5. Imajući predmetno u vidu, tužitelj tužbom potražuje sve ono što je preplatio temeljem nepoštenih, a time i ništetnih odredaba, sadržanih u osnovnom ugovoru o kreditu, obzirom da u postupku konverzije koji je nedvojbeno proveden nije u potpunosti obeštećen, tj. nije doveden u isti pravni položaj sa potrošačima koji nisu proveli postupak konverzije. Tužitelj osim toga nalazi da je u sudskom postupku potrebno utvrditi i razliku efekta konverzije na preostalu glavnici u odnosu na efekt ništetne valutne klauzule na preostalu glavnici na način da se od kunkskog iznosa

konvertirane glavnice odbije kunski iznos preostale glavnice po početnom tečaju, odnosno da se od iznosa otpisa glavnice iz konverzije oduzme umanjeње preostale glavnice na temelju početnog tečaja. Pri tom tužitelj tvrdi da je konverzija izvršena na način da nije uvažavala činjenicu ništetnosti valutne klauzule i promjenjive kamatne stope već se izračun vršio usporedbom plaćenih anuiteta i anuiteta iz simuliranog eur kredita. Tužitelj stoga smatra da mu pripada i iznos od 5.053,19 kuna na ime razlike u glavicama koji mu je iznos dužan podmiriti tuženik s osnova razlike efekta konverzije uz iznos od 41.379,60 kuna po osnovi preplate temeljem ništetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valuti CHF.

1.6. Podneskom od 30. prosinca 2024. tužitelj je postavio konačno određeni zahtjev, potražujući od tuženika iznos od ukupno 8.851,91 eura sa zateznom kamatom tekućom od 22. prosinca 2015. po osnovi svega što je preplatio, odnosno ukupnog potraživanja prema banci koja proizlazi iz otplate ugovora o kreditu u valuti CHF te njegove konverzije na temelju nalaza i mišljenja vještaka (preplate po osnovi ništetnih ugovornih odredbi i razlike u konverziji).

1.7. Nakon donošenja drugostupanjske odluke u ovoj pravnoj stvari i nakon provedene dopune financijsko knjigovodstvenog vještačenja u skladu s uputom Županijskog suda u Zagrebu, poslovni broj Gž-2205/2025-2 od 7. listopada 2025., tužitelj je postavio tužbeni zahtjev potražujući po osnovi zateznih kamata na više plaćene iznose koje je potrošaču banka obračunala prilikom izračuna konverzije iznos od 712,67 eura, zajedno sa zateznim kamatama koje teku od 1. listopada 2015. do isplate.

2.1. U odgovoru na tužbu tuženik osporava istaknute zahtjeve tužitelja kao neosnovane, kako u pogledu osnove, tako i u pogledu visine, a i sam tijekom zateznih kamata. Ističe prigovor zastare na sve iznose koji su dospjeli prije 7. lipnja 2014. te navodi da je odlučna činjenica u ovoj pravnoj stvari konverzija kredita koja je izvršena sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/2015), s obzirom na to da su tužitelj i tuženik 21. prosinca 2015. sklopili Dodatak ugovora o kreditu. Tim dodatkom provedena je konverzija predmetnog kredita s CHF valutnom klauzulom u kredit s EUR valutnom klauzulom te su sve tužiteljeve uplate (s osnove svakog povišenja kamatne stope i povišenja tečaja) uzete u obzir prilikom izrade konverzije i iskorištene, odnosno uračunate za otplatu usporedivog EUR kredita. Pri tom je točnost konverzije, odnosno da je njezin izračun sukladan Zakonu propisanom načinu provedbe konverzije potvrdio neovisni revizor, čije je mišljenje banka bila dužna pribaviti prije objave kalkulatora konverzije.

2.2. Tuženik tvrdi da tužitelj svojom slobodnom voljom pristao na sklapanje dodatka ugovora o kreditu, a koja je činjenica od odlučne važnosti za ovaj spor jer je tužitelj imao mogućnost izbora te je mogao prihvatiti ili ne prihvatiti izračun konverzije kredita. Konverzija je, naime, bila na dispoziciji tuženika, kao i ostalih potrošača, pa ukoliko nije prihvaćena, zadržana su prava iz osnovnog ugovora, a ako pak jest, ugovor je od početka zamijenjen drugim.

2.3. Tuženik navodi da je sadržaj dodatka ugovora o kreditu, a time i način izračuna konverzije kredita, kao i kamatna stopa koja se primjenjuje temeljem istog, detaljno uređena zakonskim odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o

potrošačkom kreditiranju, a nije rezultat, kako navodi tužitelj, jednostranih odluka tuženika. Kamate su nakon konverzije definirane prisilnim zakonskim odredbama, pa se zbog toga o njima nije pregovaralo niti se smjelo pregovarati.

2.4. Tuženik u odgovoru na tužbu, ali i tijekom postupka, detaljno iznosi svoja shvaćanja o učincima konverzije, navodeći da je njome ne samo promijenjena valuta obveze, odnosno preostali iznos neotplaćene glavnice, već i kamatna stopa i to od datuma sklapanja ugovora do sklapanja dodatka ugovora o kreditu, a i u buduću, na način da se umjesto onih promjenjivih kamatnih stopa koje su primjenjivane u otplati kredita u CHF, primjenjuju sve promjenjive kamatne stope koje je vjerovnik primjenjivao kod kredita u EUR.

2.5. Zaključno u odgovoru na tužbu tuženik navodi da je prihvatom konverzije CHF valutna klauzula nadomještena EUR valutnom klauzulom, a sklapanjem dodatka ugovora o kreditu čiji je sadržaj definiran zakonom, stranke su trajno i konačno uredile svoj pravni odnos u pogledu svih ranije izvršenih preplata po ranijoj CHF partiji. U odnosu na tužiteljeve tvrdnje uz navodno nezakonito utvrđen iznos glavnice kredita nakon konverzije, tuženik nalazi da nije mogao na drugi način utvrditi glavnicu nego na način kako je to propisano odredbom članka 19.c točka 8. ZID ZPK/15, tj. da se učinak konverzije utvrđuje kao razlika neotplaćene glavnice u CHF valuti kako je ista bila evidentirana u poslovnim knjigama vjerovnika na dan 30. rujna 2015. (dan konverzije) te neotplaćene glavnice u EUR valuti utvrđene na dan 30. rujna 2015. Svako drugo postupanje tuženika bilo bi protivno izričitim zakonskim propisima. Stoga, tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev za isplatu u cijelosti i naložiti tužitelju da mu naknadi parnični trošak.

3.1. Presudom i rješenjem Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj GŽ-2205/2025-2 od 7. listopada 2025. preinačena je presuda ovog suda donesena u ovoj pravnoj stvari 26. ožujka 2025. pod poslovnim brojem P-18/2023-26 kojom je tuženiku naloženo tužitelju podmiriti glavnični iznos od 6.968,58 eura po osnovi preplate temeljem nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj promjeni kamatne stope i valutnoj klauzuli u CHF te razlike između obračunate kamate na tako utvrđenu preplatu i pretplate utvrđenu u konverziji te je tužitelj odbijen sa tužbenim zahtjevom u predmetnom dijelu.

3.2. Citiranom odlukom višeg suda potvrđena je presuda ovog suda u točki II. – u kojoj je tužitelj odbijen sa tužbenim zahtjevom da mu tuženik isplati iznos od 1.883,33 eura po osnovi razlike glavnice zajedno sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 22. prosinca 2015. do isplate.

3.3. Prema tomu, u ovoj fazi postupka pravomoćno je odlučeno o novčanim tražbinama tužitelja po osnovi pretplate koju je izvršio temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF te po osnovi razlike u glavnici koje je nastala provedbom konverzije.

4. Preostali predmet spora je zahtjev tužitelja na isplatu zateznih kamata na konverzijsku pretplatu tj. na onu pretplatu koju je banka priznala tužitelju prilikom obračuna konverzije sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15), a koji je zahtjev tužitelj postavio u podnesku od 27. ožujka 2026..

5.1. Nesporno tijekom postupka je da je tužitelj 10. siječnja 2007. sklopio s tuženikom Ugovor o kreditu kojim mu je tuženik stavio na raspolaganje novčani iznos u kunskoj protuvrijednosti od 45.200,00 CHF po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita, a kojim se ugovorom tužitelj obvezao vratiti kredit u roku od 240 mjeseci.

5.2. Sporni su i nadalje pravni učinci konverzije kredita, odnosno ništetnosti ugovornih odredaba o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF osnovnog ugovora o kreditu, obzirom da je tužitelj prihvatio konverziju kredita te da li tužitelju pripada pravo na isplatu zateznih kamata na pretplatu koja je utvrđena prilikom provedbe konverzije.

6. Radi utvrđenja spornih činjenica sud je izveo slijedeće dokaze: pročitani su ugovor o namjenskom kreditu i dodatak ugovoru o kreditu (str. 5-11), otplatni plan (str. 12-14), promet po kreditu (str. 15-19), izračun konverzije (str. 20-24), sažetak izračuna konverzije (str. 25), pregled otvorenih stavki na dan 30.9.2015. (str. 26), dopis tuženika od 12.11.2015. s izračunom konverzije (str. 41-54), mišljenje (izvještaj) kpmg Croatia d.o.o. za reviziju od 14.11.2015. (str. 56-57), zapisnik sa iskazom tužitelja (Str. 166-167), izvršeno je vještačenje po vještakinji Sanji Radoš (str. 266-315, str. 333-340) pročitana je presuda i rješenje Županijskog suda u Zagrebu posl.br. GŽ-2205/2025-2 od 7.10.2025. (str. 471-437), nalaz i mišljenje vještakinje od 23.2.2026. (str. 587-603), očitovanje vještakinje od 16.4.2026. (str. 616-617), te u ostalu dokumentaciju koja prileži spisu.

7. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem odredbe članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11. i 25/13. i 89/14., dalje u tekstu: ZPP), sud nalazi da je tužbeni zahtjev tužitelja istaknut u podnesku od 27. ožujka 2026. osnovan u odnosu na uglavičeni iznos kamate, dok je djelomično osnovan u odnosu na potraživanu daljnju (procesnu) zateznu kamatu.

8. Na temelju izvedenih dokaza utvrđene su slijedeće činjenice:

- da je tužitelj 10. siječnja 2007., u svojstvu potrošača i korisnika kredita s tuženikom kao kreditorom sklopio ugovor o kreditu čija je namjera definirana u odredbi članka 6. predmetnog Ugovora, tj. izgradnja kuće. Kredit je denominiran u švicarskim francima (CHF) prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita,

- da je kredit, u iznosu od 45.200,00 CHF, tužitelj tj. korisnik kredita trebao otplatiti tijekom razdoblja od 20 godina, uz valutnu klauzulu, zajedno s ugovornom kamatom, koja je ugovorena kao promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, na temelju Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d., a koja na dan sklapanja ugovora iznosi 4,50% godišnje, sve u kunskoj protuvrijednosti, obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja,

- da je 21. prosinca 2015. tužitelj s tuženikom tj. kreditorom zaključio dodatak Ugovoru o kreditu kojim su promijenjene odredbe osnovnog ugovora o kreditu od 10. siječnja 2007. i to valuta kredita, stopa ugovornih kamata i iznos preostalog dijela kredita na

način kako to nalažu odredbe Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/2015 - dalje: ZID ZPK 2015 - Zakon o konverziji),

- da je navedenim Dodatkom utvrđeno da zbroj uplaćenih iznosa po kreditu CHF preračunatih u EUR po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan uplate veći od zbroja anuiteta kroz rate po kreditu u EUR u skladu sa otplatnim planom za kredit u EUR, računajući do 30. rujna 2015. Predmetna razlika predstavlja preplatu koja iznosi 16.248,24 kune, te će se koristiti za namirenje budućih dospjelih anuiteta,

- da je u kolektivnom sporu pokrenutom od strane Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača protiv više poslovnih banaka (i ovdje tuženika) pravomoćnom presudom i rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., te presudom poslovni broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. utvrđeno nesavjesno postupanje banaka (pa tako i tuženika) kroz ugovaranje rizičnih kredita u valuti CHF s promjenjivom kamatnom stopom, odnosno korištenje nepoštenih i ništetnih ugovornih odredaba o promjenjivosti stope ugovorne kamate i o valutnoj klauzuli,

- da je osnovni ugovor o kreditu što ga je sklopio tužitelj s tuženom bankom potrošački ugovor, obzirom da tuženik, nije u skladu sa pravnim shvaćanjem zauzetim na sastavku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanog 23. studenoga 2023., Su IV–56/2023-9 dokazao da tužitelj nema svojstvo potrošača, niti iz stanja spisa slijedi da je iznos kredita koristio za obavljanje poslovne aktivnosti ili poduzetničke djelatnosti, već za izgradnju kuće,

- da tuženik nije dokazao niti da su postojale druge okolnosti uslijed kojih se u konkretnom slučaju ne mogu primijeniti utvrđenja iz kolektivnog postupka za zaštitu prava potrošača,

- da su stoga odredbe osnovnog ugovora o kreditu što ga je sklopio tužitelj s tuženom bankom o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF nepoštene, a time i ništetne ugovorne odredbe;

- da je u ovoj fazi postupka, pravomoćno odbijen tužiteljev zahtjev za isplatom iznosa od 6.968,58 eura tj. po osnovi preplate zbog ništetnih ugovornih odredbi sadržanih u osnovnom Ugovoru o kreditu (tj. po osnovi onog što je tužitelj više platio u ispunjenju osnovnog ugovora zbog promjene kamatne stope u odnosu na početnu tj. zbog ništetne odredbe o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi koje potraživanje je iznosilo – 1.995,16 eura, potom po osnovi onoga što je više platio zbog povećanja tečaja CHF u odnosu na početni, tj. zbog ništetne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF- iznos od 4.286,86 eura te po osnovi razlike između pretplate utvrđene u konverziji i obračunate kamate na pretplatu po navedenim ništetnim odredbama u iznosu od 686,57 eura),

- da je, također, pravomoćno odbijen i zahtjev tužitelja za isplatu razlike glavnice zbog konverzije u iznosu od 1.883,33 eura,

- da sukladno nalazu i mišljenju vještakinje Sanje Radoš, kojem u odnosu na matematički izračun stranke nisu prigovorile, zatezne kamate na više plaćene iznose koje je banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu sa odredbom članka 19. c. ZID ZPK iznose – 712,67 eura.

9.1. U ovoj fazi postupka i nadalje je sporno pitanje pravnih posljedica ništetnosti ugovorne odredbe o promjeni kamatne stope jednostranom odlukom tužene banke i o valutnoj klauzuli u CHF, imajući u vidu da je 30. rujna 2015. stupio na snagu ZID ZPK te da su stranke 21. prosinca 2015., u skladu s odredbama tom propisa, zaključile Dodatak ugovoru o kreditu kojim su promijenjene odredbe osnovnog ugovora o kreditu od 10. siječnja 2007. i to valuta kredita, stopa ugovornih kamata i iznos preostalog dijela kredita.

9.2. Županijski sud u Zagrebu u ovoj je pravnoj stvari u odluci poslovni broj GŽ-2205/2025-2 od 7. listopada 2025., izrazio pravno shvaćanje da tužitelj nakon sklapanja Dodatka ugovoru o kreditu u skladu s odredbama ZID ZPK, unatoč ništetnosti odredbi osnovnog ugovora o kreditu o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, nema pravo zahtijevati naknadu s osnova ništetnih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu, obzirom da su iznosi koje je tužitelj platio više temeljem tih ništetnih ugovornih odredbi iskorišteni za pomirenje njegovih obveza koje proizlaze iz valjanog Dodatka Ugovoru o kreditu.

9.3. Nadalje, Županijski sud je izrazio i pravno shvaćanje da tužitelj i dalje ima pravo na zateznu kamatu tekuću od isplate svakog pojedinog anuiteta od početka otplate do konverzije, a na pojedinačne mjesečne iznose "konverzijske preplate" to jest "na više plaćene iznose koje je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s odredbama članka 19-c. ZID ZPK obračunatih u skladu s odredbom članka 1115. ZOO od dana svake pojedine uplate do dana izvršene konverzije", te uputio ovaj sud utvrditi iznos zateznih kamata na "konverzijsku preplatu", a ne na preplatu temeljem ništetnih ugovornih odredbi.

9.4. U skladu s odredbom članka 377. stavka 2. ZPP-a, ovaj sud je radi raspravljanja tog spornog pitanja u nastavku postupka proveo dopunu financijskog vještačenja kako bi se utvrdila visina zateznih kamata na konverzijsku preplatu.

9.5. Na sam matematički izračun visine zateznih kamata na više plaćene iznose koji je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s odredbama članka 19-c. ZID ZPK, koji je sačinila u dopuni nalaza i mišljenja vještakinja Sanja Radoš, nije bilo prigovora uslijed čega je sud prihvatio dopunu tog nalaza i mišljenja, kao stručnog i objektivnog.

9.6. Tužitelj je u skladu s dopunom nalaza i mišljenja vještaka postavio konačni tužbeni zahtjev u pogledu kamata na konverzijsku preplatu – potražujući iznos od 712,67 eura s daljnjom kamatom od 1. listopada 2015. do isplate.

10.1. U pogledu pravnih učinaka Dodatka ugovora o kreditu i posljedica ništetnosti istih, ovaj sud i nadalje ostaje kod svog shvaćanja da je sklapanjem predmetnog dodatka tužitelj samo djelomično restituiran, jer su odredbe ZID ZPK imale za cilj osigurati redovnu otplatu kreditnih zaduženja kroz uklanjanje nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i dužničke krize te cilj tog zakona nije bio određivanje posljedica nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi – niti isti sadrži odredbe o restituciji

potrošača. Taj zakon nije ni mogao urediti posljedice ništetnosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF jer je ona u to vrijeme bila valjana.

10.2. Upravo zbog toga prilikom sklapanja Dodatka tužitelj nije pristao urediti pravne posljedice ništetnosti odredbi osnovnog ugovora o kreditu, niti se njegov pristanak na konverziju kredita može tumačiti kao odricanje od temeljnog prava koja mu kao potrošaču pripadaju, a to je pravo na povrat svega što je preplatio.

10.3. Cijeneći pravni kontekst u kojem ugovorna odredba o valutnoj klauzuli u CHF u trenutku pristanka na konverziju još nije bila utvrđena ništetnom (već prema praksi najvišeg suda u državi bila valjana - Revt 249/14-2 od 9. travnja 2015.), te činjenične okolnosti u kojima tužitelj nakon osam godina otplate kredita nije ni malo smanjio glavnicu, naprotiv ista je bila veća za 11.963,33 kunu u odnosu na početnu (u trenutku konverzije iznosila je 217.234,16 kuna - str. 283 spisa, dok je na dan isplate kredita ona iznosila 205.270,83 kune - str. 271 spisa), pristanak na konverziju nema značaj pristanka na uređivanje posljedica ništetnosti odredaba osnovnog ugovora o kreditu niti je isti odricanje od prava koje proizlaze iz te ništetnosti. U trenutku davanja takvog pristanka, tužitelj je bio upoznat samo s načinom izračuna konverzije, no nije raspolagao sa svim potrebnim informacijama da bi njegovom pristanku na konverziju pripisivali takve posljedice. U svom je iskazu tužitelj naveo da mu je sklapanje konverzije ugovora o kreditu bio spas jer nakon 8 godina plaćanja nije ni malo umanjio glavnicu, pa je konverzijom planirao vratiti barem dio kredita, a očekivao je i manju ratu.

10.4. Obzirom na navedeno, tužitelj se sklapanjem dodatka nije mogao odreći prava koja mu pripadaju temeljem odredbi članka 1111. stavka 1. i odredbe članka 1115. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 - dalje: ZOO), u vezi s odredbama članka 323. stavka 1. i 324. svaka 1. istog zakona, koje propisuju posljedice ništetnosti ugovornih odredbi, jer mu nije bilo jasno da se odriče tih prava niti mu je bio poznat iznos kojeg se odriče niti da se ičega odriče.

10.5. Pristanak potrošača na konverziju i njegova informiranost o načinu izračuna konverzije ne može se poistovjetiti sa informiranošću koja je bila potrebna da bi se utvrdilo da se konverzijom potrošač odrekao prava koja mu pripadaju temeljem ništetnih ugovornih odredbi. Prosječni potrošač (pa tako i tužitelj u ovom konkretnom slučaju) u trenutku pristanka na konverziju nije znao da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli u CHF ništetna ugovorna odredba. U trenutku pristanka na konverziju, tužitelj nije imao saznanja koliko je zbog promjene kamatne stope jednostranom odlukom banke više platio u ispunjenju svojih obveza po Ugovoru o kreditu niti koliko je više platio zbog promjene tečaja CHF u odnosu na početni. Te okolnosti nisu utvrđivane prilikom provedbe konverzije, već je tužitelj bio upoznat samo o iznosu koji je trebao platiti u ispunjenju ugovora kao da je od početka bio korisnik kredita u valutnoj klauzuli EUR. U takvim pravnim i činjeničnim okolnostima njegov pristanak na konverziju ne može se tumačiti kao odricanje od prava za koje je tužitelj kao potrošač (opravdano) smatrao da mu ne pripadaju (jer je valutna klauzula bila valjana) niti mu je uopće bilo poznato da se on time odriče svojih prava, niti iznos kojeg se time odriče.

10.6. Po mišljenju ovog suda, pristanak na konverziju mogao bi se tumačiti kao odricanje od prava koja potrošaču pripadaju po osnovi ništetnih ugovornih odredbi samo da je potrošač prije toga bio informiran o tomu da je valutna klauzula u CHF

ništetna i o tomu koliko je zbog povećanja tečaja CHF u odnosu na početni u ispunjenju ugovornih obveza platio više (u konkretnom slučaju radi se o iznosu od 4.286,86 eura), odnosno koliko je zbog povećanja kamatne stope u odnosu na početnu platio više (1.995,16 eura u ovom konkretnom slučaju). Da je tužitelj bio informiran o predmetnim okolnostima i o tomu da može ostati u ugovornom odnosu i potraživati svoja prava po osnovi ništetnosti ugovornih odredbi pojedinačnom tužbom ili provesti konverziju kredita, radilo bi se o potpunoj i cjelovitoj informiranosti. Tek bi u takvim okolnostima mogli reći da je potrošač donio slobodnu i informiranu odluku i da je njegov pristanak na konverziju valjan i da se odlukom na sklapanje iste odrekao ostalih prava koja mu pripadaju po osnovi ništetnih ugovornih odredbi. Pristanak na konverziju, kakav je u konkretnom slučaju dao tužitelj, nije, po ocjeni ovog suda, posljedica samo njegove unutarnje subjektivne volje, već je u velikoj mjeri proizašao iz činjenice da je valutna klauzula u to vrijeme po praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske bila valjana (ona je utvrđena ništetnom tek tri godine nakon konverzije). U takvim okolnostima, nije ni za očekivati, da bi potrošači (a time i tužitelj) odbili sklopiti konverziju kojom je promijenjena ne samo valuta, već i iznos neotplaćene glavnice.

10.7. Zbog svega navedenog ovaj sud nalazi da ZID ZPK ne predstavlja *lex specialis* u odnosu na opće odredbe Zakona o obveznim odnosima o restituciji potrošača, pa tužitelj provedenom konverzijom nije izgubio prava koja mu pripadaju po osnovi nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

11.1. No, kako je o pravu tužitelja na povrat više plaćenog zbog ništetnih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu u ovom konkretnom slučaju već pravomoćno odlučeno odlukom Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj GŽ-2205/2025-2 od 7. listopada 2025., te da tužitelj u skladu s pravnim shvaćanjem tog suda u nastavku ovog postupka potražuje samo zatezne kamate na više plaćene iznose koje mu je banka priznala prilikom izračuna konverzije, sud nalazi da mu, *argumentum a maiori ad minus*, pripada pravo na tako potraživane kamate.

11.2. Naime, odredbom članka 1115. ZOO-a propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, da se moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

11.3. Tužitelju tako, iako su iznosi koje je više platio u primjeni ništetnih ugovornih odredaba osnovnog ugovora iskorišteni za podmirenje obveza temeljem valjanog Dodatka Ugovoru o kreditu, temeljem odredbe članka 1115. ZOO-a pripadaju zatezne kamate, a koje kamate mu tužena banka nije isplatila prilikom konverzije. Uslijed navedenog, a sukladno pravnom shvaćanju sadržanom u točki 11.1. obrazloženja sud je, u skladu s financijskim vještačenjem utvrđenom visinom zateznih kamata na konverzijsku preplatu te konačno postavljenim tužbenim zahtjevom u odnosu na iste, u skladu s odredbom članka 2. stavka 1. ZPP-a, odlučio kao u točki I. izreke ove presude.

11.4. Zatezne kamate na konverzijsku preplatu obračunate su u apsolutnom iznosu i to od dana plaćanja, koji je utvrđen financijskim vještačenjem do dana konverzije tj. 30. rujna 2015., obzirom da je do tuženikova stjecanja došlo na temelju po njemu sastavljenih i nametnutih ništetnih ugovornih odredbi o jednostranoj promjeni kamatne stope i valutnoj klauzuli u CHF, uslijed čega on ima položaj nesavjesnog stjecatelja te zbog čega je zatezna kamata u i obračunata sukladno odredbi članka 1015. ZOO-a od

dana stjecanja, tj. dana plaćanja anuiteta. U pogledu ocjene nesavjesnosti stjecatelja, neosnovano se tuženik poziva na citirano pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 5. ožujka 2004. jer se ono odnosi na savjesnost ugovornih strana iz ništetnog ugovora o zajmu, dok je ovdje u pitanju kreditni ugovorni odnos.

12.1. Pritom, sud nalazi da na tako utvrđen i obračunat iznos zateznih kamata na konverzijsku preplatu (tj. na iznos od 712,67 eura) tužitelju pripada (daljnja) zatezna tj. procesna kamata. Naime, sukladno pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, koja prihvaća i ovaj sud, izraženom u više odluka, (Rev 327/2013-2 od 6. ožujka 2019. i Rev 2290/2013-2 od 2. listopada 2019., Rev-372/2022-3 od 8. listopada 2025.) zatezne kamate imaju obilježje akcesornosti jer nastaju kao posljedica zakašnjenja u ispunjenju određene novčane obveze i teku sve do njezina ispunjenja. Dok glavna obveza (glavni dug) ne bude ispunjena, tj. dok glavni dug ne bude plaćen, zatezne kamate kao sporedna tražbina nedjeljive su od njega i čine cjelinu s glavnim dugom. Tek nakon podmirenja glavne novčane tražbine, ako nisu plaćene i zatezne kamate, one se osamostaljuju, obračunavaju se u apsolutnom iznosu i kao za glavnu tražbinu, radi njihove isplate, može se podnijeti tužba sudu radi ostvarivanja prava na tzv. procesne kamate (čl. 31. st. 2. ZOO). Za postojanje (zabranjenog) anatocizma nije odlučan način na koji je zatezna kamata izražena, već nemogućnost da se na tu kamatu (neovisno kako je izražena) zahtjeva daljnja (procesna) kamata prije nego je glavnica plaćena.

12.2. Dakle, zatezne kamate uvijek nastaju kao posljedica zakašnjenja u ispunjenju određene novčane obveze i teku sve do njezina ispunjenja, zbog čega su, sve dok glavni dug ne bude u cijelosti isplaćen, zatezne kamate nedjeljive od njega i zajedno s glavnim dugom predstavljaju jednu cjelinu. Drugim riječima rečeno, zatezne kamate mogu se obračunati u apsolutnom iznosu za određeno razdoblje i utužiti tek nakon podmirenja glavnog duga. Dakle, tek ukoliko s glavnicom nisu plaćene i zatezne kamate, one se osamostaljuju, pa je u slučaju pokretanja spora radi njihove isplate, tužitelj ovlašten ostvarivati i procesne kamate na tako utužene zatezne kamate.

12.3. Nedvojbeno je u konkretnom slučaju da tužena banka prilikom obračuna konverzije nije zajedno s iznosima koje je priznala tužitelju kao preplatu u konverziji obračunala tužitelju i zateznu kamatu na tako više plaćene iznose. Stoga se tražbina tužitelja po osnovi zatezne kamate osamostalila jer takve kamate nisu priznate tužitelju u konverziji i korištene za podmirenje njegovih obveza po valjanom Dodatku ugovora o kreditu. Tužitelj osnovano, u ovoj fazi postupka, zahtjeva isplatu zateznih kamata koje su obračunate u apsolutnom iznosu (tj. iznos od 712,67 eura), te procesne kamate na tako utužene zatezne kamate.

12.4. Odredbom članka 31. stavka 2. ZOO-a propisano je da se na iznos neisplaćenih kamata mogu se zahtijevati zatezne kamate samo od dana kad je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu. Obzirom da je tužitelj već u tužbi potraživao isplatu zateznih kamata na preplatu koju je izvršio temeljem ništetnih ugovornih odredbi, te da je u tom zahtjevu, sukladno pravnom shvaćanju Županijskog suda u Zagrebu u odluci poslovni broj GŽ-2205/2025-2 od 7. listopada 2025., sadržani i zahtjev za isplatu kamate na konverzijsku preplatu, tužitelju, sukladno odredbi članka 31. stavka 2. ZOO-a, pripada daljnja zatezna (procesna) kamata od dana podnošenja tužbe tj. od 7. lipnja 2019. godine do isplate (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske Rev-372/2022-3 od 8. listopada 2025.).

12.5. Prema tomu, osnovan je zahtjev za isplatu zatezne (procesne) kamate na iznos od 712,67 eura od dana podnošenja tužbe do isplate tj. od 7. lipnja 2019. do isplate, dok u preostalom dijelu u kojem tužitelj potražuje isplatu zatezne (procesne) kamate na iznos od 712,67 eura u periodu od 1. listopada 2015. do 6. lipnja 2019. nije osnovan (točka I. i II. izreke presude).

12.6. Stopa zateznih kamata temelji se na odredbi članka 29. stavka 2. ZOO-a.

13.1. Prigovor zastare nije osnovan, jer zastara tužiteljevog potraživanja počinje teći danom pravomoćnosti presude kojom je utvrđena ništetnost odredbe o jednostranoj promjeni kamatne stope i o valutnoj klauzuli u CHF, u kolektivnom sporu, a pravomoćnost je nastupila donošenjem presuda Visokog trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. i PŽ-6632/2017 - 14. lipnja 2018.

13.2. Tužiteljeva tražbina zastarijeva u općem zastarnom roku (pet godina), a tužba je podnesena 7. lipnja 2019. Računajući od dana kada je kolektivni spor pravomoćno završio 13. lipnja 2014. (u odnosu na utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o jednostranoj promjeni kamatne stope) i 14. lipnja 2018. (u odnosu na utvrđenje ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli u CHF), pa do dana podnošenja tužbe u ovoj pravnoj stvari nije protekao zastarni rok za podnošenje tužbe. Pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa došlo je do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a, zbog čega zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te žalbe, dakle od 13. lipnja 2014. i 14. lipnja 2018. Kako je tužba u ovom predmetu podnesena 7. lipnja 2019., to do tada nije istekao zastarni rok od 5 godina po čl. 225. ZOO-a (tako i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Rev-2245/2017 od 20. ožujka 2018.). Imajući u vidu dan podnošenja tužbe te izraženo pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske u pogledu zastare restitucijskih zahtjeva, a što je u skladu i sa pravnim shvaćanjem iz Odluka Suda Europske unije u spojenim predmetima C-776/19 do C-782/2019 prema kojem shvaćanju potrošač koji je sklopio ugovor o zajmu u stranoj valuti nije bio svjestan nepoštenosti ugovorne odredbe uključene u taj ugovor ne može biti izložen roku zastare za povrat plaćenih iznosa na temelju te ugovorne odredbe, sud nalazi da tužiteljeva tražbina nije zastarjela.

14.1. Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavka 4. ZPP, pri čemu je uzeta u obzir činjenica da je tužitelj u ovom sporu zatražio pravnu zaštitu kao potrošač, a time kao slabija ugovorna stranka protiv tuženika (trgovca) kao jače stranke u njihovom međusobnom pravnom odnosu i to u pravnoj stvari gdje sudska praksa nije ujednačena.

14.2. Prilikom ocjene uspjeha tužitelja u sporu, sud je uzeo u obzir ne samo njegov uspjeh u pogledu visine tužbenog zahtjeva, već i uspjeh u dokazivanju osnove koje se svodila na pravno pitanje – odnosno da li i nakon sklapanja Dodatka ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita tužitelj ima bilo kakvo pravo po osnovi nepoštenih ugovornih odredbi sadržanih u osnovnom ugovoru o kreditu, obzirom da je tuženik u ovom postupku osporavao tužitelju bilo kakvo pravo, čak i nakon donošenja odluke Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj GŽ-2202/2025-2 od 7. listopada 2025. Sud ocjenjuje da su stranke uspjele u sporu djelomično – tužitelj sa dijelom glavnog zahtjeva za isplatu uglavničenih zateznih kamata koji je usvojen, a tuženik s dijelom

glavnog zahtjeva za isplatu glavnice s kojim je tužitelj odbijen. Imajući na umu kvalitativan i kvantitativan uspjeh stranaka u sporu, ocjena je ovog suda da su stranke uspjele u približno jednakim dijelovima. To još više vrijedi u okolnostima ovog predmeta u kojem bi zbog naloga tužitelju da tuženiku naknadi razmjerni dio naknade troškova uz primjenu članka 154. stavka 2. ZPP-a, uzimajući u obzir visinu tih troškova (vrijednost predmeta spora 9.564,58 eura), troškovi postupka koje je sam snosio i oni koje bi morao platiti tuženiku bili veći od naknade koja mu je dosuđena uslijed nepoštenih ugovornih odredbi sadržanih u Ugovoru o kreditu s valutnom klauzulom u CHF. Potraživanje koje je tužitelju dosuđeno kvalificira se kao „imovina“ zaštićena člankom 1. Protokolom 1. uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda. Znatno smanjenje iznosa tog potraživanja, koje je rezultat obveze plaćanja troškova postupka, predstavlja miješanje u pravo tužitelja da mirno uživa to svoje vlasništvo (tako i Europski sud za ljudska prava u predmetima Klauz protiv Hrvatske od 18.7.2013., Mafalani protiv Hrvatske od 26.9.2023., koji se u sporovima u kojima država nije stranka primjenjuju u skladu s tumačenjem iz presude Čolić protiv Hrvatske od 18. studenog 2021.). Osim toga, predmet spora u konkretnom slučaju svodio se na pitanje osnovanosti kondicijskog zahtjeva za isplatu na temelju nepoštenih ugovornih odredbi iz ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF koji je konvertiran u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR u skladu s odredbama ZID ZPK-a, o kojem je pitanju u trenutku podnošenja tužbe postojala neujednačena sudska praksa drugostupanskih sudova koji su na istovjetno činjenično stanje različito primjenjivali pravo. Čak štoviše, i praksa revizijskog suda bila je neujednačena (primjerice Rev-637/2019 od 15.11.2022., Rev 1096/2022 od 8.11.2022. i Rev 586/2019 od 21.12.2022.) te je tek nakon što je u ponovljenom postupku (nakon ukidne odluke) zaključena glavna rasprava objavljena odluka proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske. U takvim se okolnostima u kojima je pitanje obeštećenja potrošača nakon konverzije podložno tumačenju sudova te u trenutku podnošenja tužbe nije bilo pojašnjeno, ne može se zaključiti da je ova tužba bila očito neosnovana i lišena svakog izgleda za uspjeh te se tužitelj opravdano mogao nadati da će sud donijeti odluku u njegovu korist. Zbog toga legitimni cilj – izbjegavanje neopravdanog parničenja nije izravno primjenjiv u ovom predmetu pa bi nalog tužitelju da naknadi troškove postupka tuženiku predstavljao miješanje u njegovo pravo na mirno uživanje imovine koja mu je dosuđena u ovom postupku koje ne odražava poštnu ravnotežu između uključenog općeg interesa i prava podnositelja na mirno uživanje vlasništva kao pretpostavku opravdanosti tog miješanja prema zahtjevima članka 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju.

14.3. S obzirom na izloženo pravno shvaćanje ovog suda odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove, s tim da tuženik tužitelju ima nadoknaditi isključivo trošak vještačenja, koji je bio neophodan za utvrđivanje iznosa tražbine, te iznosi 631,81 eura.

15. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Virovitici 24. srpnja 2026.

Sutkinja:

Ljubica Kovač Katalinić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira je li na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

Žalba se podnosi pisano, putem ovog suda. O žalbi odlučuje Županijski sud.

Dostaviti:

1. Odvjetnik Matko Pavičić, Josipa Jelačića 8, Bjelovar
2. Odvjetničko društvo Porobija & Porobija, Galleria Importanne, Iblerov trg 10/VII

Broj zapisa: **9-3088b-3391e**

Kontrolni broj: **09df0-a92b7-257b1**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Ljubica Kovač Katalinić, O=OPĆINSKI SUD U VIROVITICI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Virovitici** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.